

LUULETUS ÖPPERAJA LÄBIMISEKS

Alga oma kõndi siit,
see tee sind tarkuseni viib.
Tarkust loodusest sa saad,
kui **õpperaja** läbid sa.
Esimeseks teada saad,
kuidas **sirel** lehed saab.
Siis sa otsid põõsast suurt,
nimeks temal **tuhkpuu**.
Hõbekuusk sind juba ootab,
oma okkaid sulle laotab.
Lillepeenral, kui sul veab,
kauneid õisi näha saad,
pojengid, tulbid ja nartsissid
lisavad kõik värvi vürtsi.
Kivi kindlalt katsu sa,
siis sa varsti teada saad,
kas külma-sooja kiirgab ta.
Nüüd sa veidi jaluta,
ümbert nurga kabluta,
juba ootabki sind seal
forsüütia, kas sa teda tead?
Mägimändi kohe vaata,
pikki okkaid tema laotab,
okkad temal oksa peal,
kahekaupa reas.
Edasi, kui veidi läed,
juba meie **pärna** näed,
nüüd sa teda veidi paita,
nii tal kasvada sa aitad!
Pärna kõrval, kas sa tead,
pihlakat sa näha saad,
kevadest tal õisik suur,
sügisel sul mari suus.
Tema kõrval **vaher** lahe,
sügisel saab nalja vahel,
kui sa võtad seemne viljast
omale teed naljaninaks.
Jaluta nüüd väheke,
siis sa näed, et läheneb
sulle puu, mis kannab vilju.
Viljad tal on väiksed puul,
nimeks tal **dekoratiiv õunapu**.
Mine pisut tipa, tapa,
edasi sa ruttu kappa.
Ühe mänguplatsi peal,
nulg on ennast peitnud seal.
Oi ja nüüd sa kaed me **mäge**,

kindlasti tal palju väge,
talvel kelgutad sa seal,
suvel otsid, mis seal head.
Mäe kõrval, kas sa tead,
kaunis **kask** sul paitab pead,
katsu kompa tema tüve
ning siis võta oma rüppe.
Pead otsima nüüd väheke
ning mõtlema su peake,
sest aia ääres **puuke**,
tahab teada, kas sa teda tunnend?(Pärn)
Kui arvasid, mis puu on see,
siis edasi võid minna veel,
nüüd **haavapu** on sinu teel.
Haaval lehed värisevad,
sest pika rootsu otsas nemad.
Edasi sa jookse hüppa,
üle muru ruttu tõtta,
sest et aia ääres ju
vaatab sind üks **sarapu**.
Paita, kallista sa teda,
öelda võid hea sõna.
Sõna hea võiks olla huulil,
kui sa **muruplatsil** uurid,
taimi, putukaid või mulda,
et siis vahel jälle tulla,
õpperada mööda käima,
mängima ja joonistama,
oma teadmisi uuendama.

(T. Nordmann)